

Ze brengen ze niet met de ooievaar

Kelly van Goens

*Ze brengen ze niet
met de ooievaar*

Over hoop, wanhoop, vertrouwen
en een (onvervulde) kindervens

ISBN 978-90-492-0823-3
ISBN 978-94-023-2819-6 (e-book)
NUR 400

Omslagontwerp: © Baukje Wildschut Stamm – Atelier Baumm
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Kelly van Goens en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Ed & Olivia

Inhoud

Voorwoord – Later is nu	9
1 We zouden hem Willem noemen	15
2 De spotter	20
3 De eerste pannenkoek mislukt altijd	23
4 Psychosomatische therapie	29
5 Het hoort erbij! Toch?	32
6 Ik wil ook gewoon een baby op mijn arm	37
7 Project Willem	40
8 De magnetenleggers	43
9 De wonderdokter	48
10 De acupuncturist	51
11 Met je benen wijd in een ruimteschip	54
12 De operatie	57
13 Banarama	60
14 De spuit	65
15 De drugsdeal	72
16 De eerste prik	74
17 Vogelspotboek	76
18 De zwangerschapsmasseur	79
19 Stoppen na de oesters	82
20 Dag vijf	86
21 De wachtweken	88
22 Ik verwacht een kindje	91
23 Wil je er één dan krijg je er twee	96
24 Watertrappelen	100
25 Ze brengen ze niet met de ooievaar	106

26	Goede voornemens	108
27	De zwangerschapsaankondiging	112
28	Je moet het loslaten	119
29	De homeopaat	123
30	Moet je luisteren, lieverd	128
31	Onnodig	132
32	De paniekjaren	135
33	Wolkom yn Fryslân	139
34	Wedding bells	143
35	Tjalling, bedankt	147
36	Tijd voor therapie	151
37	Rintje, snel en ijskoud	157
38	De perfecte vrucht	161
39	Mevrouw Van Goens ligt hier op tafel	166
40	Als ik terug kon in de tijd	170
41	De kers op de appelmoes	173
42	Een formaliteit	176
43	Je moet er dwars doorheen	179
44	Hoop, vertrouwen en de wens	182
45	RAUW	187
46	De nieuwsbrief	190
47	Altijd een oplossing	193
48	Maar je bént toch moeder	197
49	Van je vrienden moet je het hebben	202
50	Spiegeltje, spiegeltje aan de wand	211
51	De familieopstelling	215
52	De auralezeres	222
	Dankwoord	227
	De leefregels	233
	Bronnen	237

Voorwoord

Later is nu

november 2024

‘Kel! Hoe is het met je?’ roept Evelien terwijl ze met open armen op mij afkomt. ‘Ik heb je al zo lang niet gezien!’ En dat klopt. Want Evelien viel net buiten de kleine sociale ivf-bubbel die ik de afgelopen jaren voor mezelf had gecreëerd.

We zijn uitgenodigd op de veertigste verjaardag van vriendin Nina. Ze is de eerste van onze vriendinnengroep die veertig wordt. Het komende jaar zal het gros van mijn vriendinnen haar volgen en deze memorabele leeftijd bereiken. Het is een groots opgezet evenement dat op gepaste wijze de officiële aankomst in het volwassen leven moet markeren. We staan in een *private dining* in een restaurant aan de rand van Amsterdam en er zijn – lekker toepasselijk – veertig mensen uitgenodigd.

Waar ik normaal gesproken het sociaal wenselijke antwoord geef, komt er een ongekende eerlijkheid in mij naar boven. ‘Ja, wat kan ik zeggen? Ik sta niet waar ik had willen staan op deze leeftijd,’ antwoord ik terwijl de tranen achter mijn ogen prikken. Misschien ben ik zo eerlijk omdat Evelien ook buiten het traditionele plaatje valt. Ze is de trotse en alleenstaande moeder van een prachtige zoon. Haar man werd verliefd op een ander tijdens haar zwangerschap. Beiden zijn we lid van een club met leden die er door schade en schande zijn achter gekomen dat het perfecte plaatje een illusie is.

Mijn waarheid na zes jaar vechten voor mijn kindrewens is namelijk dit: twee buitenbaarmoederlijke zwangerschappen, twee of drie (tel kwijtgeraakt) heel vroege miskramen of biochemische zwangerschappen. Je mag zelf de term kiezen die je passend vindt. Het maakt

voor mijn verdriet geen verschil. Eén kijkoperatie. Eén ivf-ronde in België, inclusief één terugplaatsing en nul embryo's in de vriezer. Eén ivf-ronde in Nederland, twee terugplaatsingen. Twintig ingevroren eicellen, waarvan er zeventien sneuvelden tijdens het ontdoeien. Eén icsi-ronde, één terugplaatsing. En mijn favorietjes: één methotrexaat-behandeling en één operatief verwijderde eileider. Op mijn buik zeven littekens. Vier van de eerste laparoscopie, drie van de laatste buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Waarvan twee in mijn navel. Je zou denken: had die eerste snee opnieuw gepakt, maar nee. En laten we de kilo's niet vergeten die door de jaren en hormonen zijn blijven plakken. Tien kilo, zo iets zal het zijn.

Ik had hier vanavond met een Birkin bag kunnen staan, of kunnen komen aanrijden in een nieuwe Mini Cooper, maar díé 20.000 euro heb ik uitgegeven aan medische trajecten in het buitenland en een scala aan alternatieve behandelingen, supplementen en ovulatiesticks. Voor januari heb ik opnieuw een interim-opdracht afgeslagen. Los van die opdracht, heb ik door de jaren heen wel meer werkkansen aan mij voorbij laten gaan, opdrachten afgezegd vanwege 'persoonlijke omstandigheden', omdat het niet uitkwam met een ziekenhuistraject of simpelweg omdat ik emotioneel en mentaal op was. Bij elkaar misschien wel 250.000 euro aan gemiste inkomsten.

Als ik in de spiegel kijk, zie ik een vrouw die ik amper herken. Mijn blik is dof, verslagen, moe en vooral zoekende. De blik van iemand die moet bijkomen na een intensieve strijd. Want de strijd is gestreden en de uitkomst is pijnlijk duidelijk: er is geen kindje gekomen. Nu niet, nooit niet. De hoop is op. Het vertrouwen verdwenen.

Dus sta ik hier vanavond met lege handen, zo voelt het. Evelien knijpt in mijn hand, haar ogen lopen vol tranen. 'Ik weet het,' zegt ze. Hier staan we dan. Twee vrouwen die een illusie armer zijn, tussen een groep mensen die het wél is gelukt om de bingokaart van een geslaagd volwassen leven af te strepen.

De dresscode is *a touch of glitter*. En dus heb ik mezelf in een vintage glitterjasje gehesen uit de jaren tachtig met grote schoudervullingen.

Ik draag mijn vintage Chanel-tas, mijn persoonlijke symbool voor een succesvol leven, met daarin een klein doosje oxazepam. Voor het geval van een paniekaanval, want die krijg je er namelijk gratis bij in de nasleep van jarenlange ivf-stress. Aan mijn arm mijn allerbeste accessoire: mijn grote liefde Ed. Officieel: Edward-Jan. Voor intimi Eddie of Edje. Ed heeft geen dresscode nodig om goedgekleed voor de dag te komen. Hij is knap, sociaal, en altijd *the life of the party*. Met hem aan mijn zijde is de avond nooit saai. Samen hebben we de jarenlange vruchtbaarheidsstorm doorstaan en staan we hier vanavond om te proosten op het leven.

We starten de avond met een glas bubbels, oesters en bitterballen. Daarna worden we gevraagd om plaats te nemen aan de lange, perfect ingedekte tafels. Er is een heuse tafelschikking, op tafel staan bloemen die matchen bij het tafelkleed, er volgen een viergangenmenu, speeches, tranen en veel verhalen uit de oude doos. Om exact half een neemt onze gastvrouw afscheid van haar gasten en keert iedereen tevreden huiswaarts. Keurige tijd. Morgen weer vroeg op voor de kinderen. Mijn avond eindigt met een klein clubje misfits. De singles. De kinderlozen. Wij hoeven voor niemand naar huis. Tien jaar geleden zag datzelfde ritueel er nog heel anders uit. Op onze dertigste verjaardagen waren de budgetten een stuk beperkter. Waren private dinings geen optie. Bouwden we onze kleine woonkamers om tot pop-uprestaurants. Dansten we tot diep in de nacht in onze eigen keukens. Nu we veertig worden, vieren we niet alleen een bijzondere leeftijd, maar ook de successen die we hebben verworven in de afgelopen tien jaar. We zijn gearriveerd. Later is nu. Alle zaken waar we ooit tot diep in de nacht met elkaar over hebben gefantaseerd. Een partner, een huwelijk, geld op de bank, een carrière, een eigen zaak, een huis en natuurlijk dé kinderen. De afgelopen tien jaar hebben we gewerkt aan het verwezenlijken van deze mijlpalen van volwassenheid. Daarmee is veertig worden voor mij misschien zo confronterend. Omdat niets van mijn plaatje, mijn idee over de toekomst, is gekomen in de vorm waarin ik het had verwacht. Sommige zaken zijn zelfs helemaal niet gekomen. Als je al zo mag praten over het krijgen van een kind.

Ook mijn veertigste verjaardag nadert. ‘Hoe ga je het vieren?’ vragen mijn vrienden. De veertig geruisloos laten passeren lijkt geen optie. Ik googel naar locaties om af te huren. Gooi een Pinterest-bord vol met decoratie-ideeën. Bedenk fictieve menu’s om aan mijn gasten te serveren. Echt feestelijk voel ik me niet. Toch moet en zal ik deze verjaardag op memorabele wijze vieren. Stilstaan bij wat ik de afgelopen tien jaar heb opgebouwd. Ik besluit het te vieren in bijzonder klein gezelschap. Bedenk de ideale citytrip: wakker worden met mijn liefde, in onze lievelingsstad, in een veel te duur hotel, in onze favoriete wijk van Parijs. We zullen vintage shoppen, musea bezoeken, wijntjes doen onder een heater, arm in arm struinen door de stad. Met als hoogtepunt uitgebreid lunchen bij Hôtel Costes, waar we mensen kijken, terwijl we een minuscule truffelrisotto eten voor een exorbitant bedrag. Dunne sigaretten roken en een fles wijn wegtikken al voordat het borreltijd is. Dan aangeschoten terug naar het hotel voor een middagdutje, een duik in de hoteljacuzzi, om die avond weer de Marais in te lopen op zoek naar een pizzapunt en een geheime cocktailbar.

Ondanks de maanden van voorpret bij het plannen van de reis, voel ik al vanaf het moment dat we in de trein stappen dat ik mijn doel compleet voorbijschiet. Waar ik mijn succesvolle leven wil vieren, voel ik het gehele weekend juist niets meer dan de leegte van hetgeen ik niet heb bereikt. Het is pijnlijk duidelijk. Met iedere stap die ik neem. Ieder WhatsApp-bericht dat ik ontvang. Iedere winkel die ik in loop. Op ieder terras waar we neerstrijken. Ik voel geen opluchting. Geen blijdschap. Wat ik voel is een constante druk op mijn borst. Tranen waar ik tegen vecht. Dit weekend moet en zal leuk worden. Die viering van mijn grote gelukkige ik. En zo sleep ik mezelf en mijn liefde door Parijs. Uitgeput, vermoeid en extreem emotioneel. Ik huil om alle kleine dingen ‘van geluk’; wanneer we samen in de zon een glas champagne drinken op het terras. Wanneer we door het Picasso Museum lopen en ik een schilderij zie dat me ontroert. We grappen erover: ‘*reasons my wife cries on vacation*’. Ed wil er een meme van maken en filmt me bij iedere ‘gelukkige’ traan. Die laatste avond in Parijs komt alles eruit. Na de perfecte dag liggen we aangeschoten in bed. Ik heb zulke heftige

hartkloppingen dat ik denk dat ik een hartaanval krijg. Ik schiet recht op in bed en dan komen de tranen als een tsunami. Ik huil niet, ik jank. Ongecontroleerd. Vanuit het diepste van mijn ziel. Ik kan niet meer stoppen. Ed begrijpt er helemaal niets van. Hij vraagt wat er aan de hand is. Wat er is gebeurd. Ik weet niet eens hoe ik daar antwoord op moet geven. Alles is gebeurd.

De afgelopen jaren heeft onze kinderwens mijn leven volledig overgenomen. Ik leefde in een wereld vol medische trajecten en alternatieve behandelingen. Zes jaar vol hoop, dieptepunten, tranen, miskramen, naalden, artsen, teleurstellingen, operaties, hormonen, onderzoeken, eendenbekken, slapeloze nachten, eenzaamheid, begrip en onbegrip. Duizenden kilometers zijn er gereden, er zijn behandelingen uitgevoerd die wel of niet vergoed werden, ik ontving goedbedoelde adviezen, of vreemde opmerkingen. Alles hebben we gegeven in de hoop op succes. Noem het en ik ben er geweest, heb het geslikt, gespoten, gesmeerd of gekocht. Ieder jaar verlegde ik een grens, verloor ik mezelf meer in het proces.

Nu sta ik hier ongecontroleerd te janken onder een regendouche in een hotel in Parijs, door mij zo zorgvuldig geselecteerd als het ultieme decor voor mijn verjaardagstrip. Het voelt alsof ik eindelijk bovenkom en snak naar adem. Dat ik al die dagen, weken, maanden, jaren onder water heb gezwommen en 'het' heb gehaald. Mijn veertigste verjaardag. Ik heb alles gedaan wat ik van mezelf had verwacht. Alles wat ik dacht dat anderen van me hadden verwacht. Nu is het klaar. De race is gelopen en de uitslag is binnen: ik ben geen moeder geworden.

Hoe ben ik hier beland? Met ieder jaar dat verstreek werd ik verdrietiger. Eenzamer. Dikker. Slonk mijn bankrekening. Groeide de afstand tot mijn vriendinnen. Werd mijn sociale kring kleiner. Daalde mijn interesse in mijn werk en carrière. Verdween mijn reislust. Levenslust. Verloor ik langzaam de lol in mijn hobby's. Alles in het leven stond in het teken van het krijgen van een kind. Hoe kan het zijn dat ik – een redelijk slimme, grappige, verstandige vrouw – alle zaken

die mij sprankeling gaven ben verloren in de hoop op een kind dat nooit is gekomen? Hoe heb ik mezelf zo kunnen verliezen?

Maar dit boek gaat niet over ongewenste kinderloosheid. Het is het verhaal van een vrouw, een stereotiepe Randstedelijke millennial, die zocht naar liefde, deze vond en er heilig in geloofde dat het leven zich vanaf dat moment zou ontvouwen zoals in ieder ander sprookje. Een *happily ever after*. Maar als mijn kinderwens mij iets geleerd heeft dan is het dat het leven niet maakbaar is. Dat er niet één weg is die leidt naar geluk. Dat geluk soms komt in de vorm die je het minst verwacht. Dat de kunst is om deze te herkennen. Troost te vinden in het feit dat ik, jij en wij allemaal, een product zijn van deze tijdgeest.

Dit boek is er daarom voor iedereen; mensen met een kinderwens, bij wie het wel of niet vanzelf gaat. Voor wie nog twijfelt of er nog helemaal niet mee bezig is. Voor wie de druk ervaart van de biologische klok en hoe deze als het zwaard van Damocles boven ieders vrouwenhoofd hangt. Voor iedereen die iemand kent met een (onvervulde) kinderwens.

Want niemand is bestand tegen de mythische status van het traditionele gezin, de eindeloze beloftes van de fertiliteitsindustrie en het idee dat alles in het leven maakbaar is.

Alles, behalve een kind.

We zouden hem Willem noemen

april 2019

We zouden hem Willem noemen als het een jongen werd. Een familienaam.

Vernoemd naar de vader van Ed en naar mijn oom. Het is stoer en klassiek, leuk als ze klein zijn, maar ook voor een volwassen vent. Daarnaast is de naam Willem de perfecte combinatie van de werelden waar wij vandaan komen. Ed, een Gooise kakker, opgegroeid in een groot gezin met vier kinderen. Wel een soort hipsterversie van een kakker. Niet gekleed in polo's van Ralph Lauren, maar in wijde broeken van exclusief Japans denim. Ed heeft een achtergrond in de mode, maar zijn goede smaak vertaalt zich moeiteloos naar interieur. Hij heeft van zijn passie zijn werk gemaakt, en handelt in vintage designmeubels en accessoires. We schelen negen jaar in leeftijd. Die negen jaar betekent dat Ed al een heel leven heeft gehad voordat we elkaar tegenkwamen. Getrouwd, gescheiden en trotse vader van dochter Olivia. Ze was elf jaar oud toen ik in haar leven kwam en zij in het mijne. Inmiddels is ze negentien en vraagt ze in het weekend of ze mijn zwarte laarzen mag lenen.

Net als mijn stiefdochter Olivia, ben ook ik geboren en getogen in Amsterdam. Opgegroeid in een Amsterdams-Indische familie, met een drie jaar jongere broer. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik vijftien jaar oud was, maar ze hebben gelukkig goed contact. Ik herinner me een warme jeugd, met veel familie en nog meer eten. Waar op verjaardagen werd gezongen en gedanst, op liedjes van Tante Lien en Johnny Jordaan. Mijn grotemensencarrière begon bij een van de

mooiste bedrijven ter wereld: The Walt Disney Company. Toen mijn dertiger jaren aanbraken – een kleine burn-out verder – besloot ik het roer om te gooien en voor mezelf te beginnen. Nu zet ik mijn marketingskills in om mensen, van contentcreators tot kunstenaars, te helpen hun creativiteit om te zetten in succesvolle strategieën. Ik huur een bureau op een kantoor (al dan niet het allerleukste kantoor) in Amsterdam, aan de gracht, met een heel diverse groep zelfstandig ondernemers.

Ik geloofde nooit in liefde op het eerste gezicht tot ik Ed zag, daar voor het vriesvak van de Albert Heijn, en dacht: zo'n man. Zo een wil ik.

Het is de ochtend van Koningsdag en we liggen samen in bed. Het plan is om straks rustig de stad in te wandelen met vrienden, op zoek naar nog meer vrienden. Wellicht belanden we op een boot, of op een feestje. Kopen we iets op de vrijmarkt. Eten we ergens een loempia. Het maakt ons allemaal niet zoveel uit. We zijn inmiddels ruim een jaar verliefd en vinden alles leuk zolang we maar met elkaar zijn. We blijven die ochtend extra lang in bed liggen en na een vrijpartij duwt Ed een kussen onder mijn kont. Ik kijk hem vragend aan. 'Dat kussen helpt om zwanger te worden,' zegt hij er trots bij. Hij heeft de afgelopen maanden mijn cyclus in de gaten gehouden en uitgerekend dat ik een dezer dagen wel zou moeten ovuleren. Hij draagt me op om een kwartier zo te blijven liggen en vraagt of ik een kopje thee wil. Als ik vraag om opheldering zegt hij nonchalant: 'Laten we het rustig aan proberen en er niet een te groot ding van maken. Die spanning is nergens goed voor en dan zien we vanzelf wel hoe het loopt.' Ik knal uit elkaar van liefde. Dronken van geluk blijf ik braaf liggen op bed en volg zijn instructies op.

Amper drie weken later, wanneer ik denk een normale menstruatie te hebben, treedt er een heftige bloeding op. Zo erg dat ik doorlek en eerder van kantoor naar huis moet. 'Misschien ben je wel zwanger,' zegt vriendin Nina wanneer ik het voorval met haar bespreek tijdens een koffiedate. Weer een week later ben ik inmiddels kotsmisselijk en

heb nog steeds last van lichte bloedingen. De opmerking van Nina, de misselijkheid en de afwijkende bloedingen doen mij besluiten om een zwangerschapstest te doen. Het is zaterdagochtend. Nerveus liggen we naast elkaar in bed. Beiden durven we niet naar de test te kijken. Ed probeert grapjes te maken, terwijl we de minuten aftellen tot er een tekst in het scherm verschijnt. Als ik na vijf minuten de moed bij elkaar raap om te kijken, staat er: ZWANGER 1-2 WEKEN. Mijn hart bonst in mijn keel. Gelukkig kijken we elkaar aan en kruipen we in elkaars armen. We zijn er stil van. Ed is de eerste die weer iets zegt: 'Mag ik het aan Olivia vertellen?' Olivia is op dat moment twaalf jaar oud. Hij is dol op zijn dochter, zij is even dol op hem en ik ben weer dol op hem omdat hij zo ontzettend dol is op haar. Hij loopt haar kamer in en vraagt of ze bij ons in bed wil komen liggen. We geven haar de zwangerschapstest en laten haar de tekst op het scherm lezen. 'Is het echt?' vraagt ze met ogen die stralen. 'Krijg ik een broertje of zusje?' We knikken. En zo liggen we een tijdje samen in bed te fantaseren over het kindje dat ons moderne gezin compleet zal maken.

In zijn armen denk ik terug aan amper een jaar geleden. 'Dan hebben we vanaf nu verkering,' deed hij mij mee in de zon op het terras bij George W.P.A. Na ruim zes dates is het voor hem allemaal wel duidelijk. Deze man speelt geen ingewikkelde datingspulletjes en weet wat hij wil: mij. Wij zijn een aantal keren uit eten geweest, een avond ontzettend dronken geworden, Ed heeft voor mij 'gekookt' bij hem thuis (ik zet koken bewust tussen aanhalingstekens, want de man kan veel, maar koken niet), we hebben urenlang gesprekken gevoerd, wijntjes gedaan, gezoend, gelogeerd en spontane koffiedates gehad. Daar op het terras vraagt hij of ik nog de behoefte heb om met anderen te daten. 'Ik zie niet in waarom, want ben redelijk gek aan het worden op jou,' antwoord ik. Hij vraagt hoe ik de toekomst voor me zie en of ik kinderen zou willen. 'Een, misschien twee,' antwoord ik. 'Laten we beginnen met een,' zegt Ed. Dan wordt het daar op het terras bij George beklonken: 'Als jij met niemand anders datet en ik wil met niemand anders daten dan hebben we vanaf nu verkering.' We proosten erop

met een glas chardonnay. Terug op de fiets naar huis bel ik mijn moeder. ‘Ik denk dat ik verkering heb,’ zeg ik.

Ik was tweeëndertig jaar toen ik Ed ontmoette en had nooit eerder een lange relatie gehad. Daarin voelde ik me soms ontzettend eenzaam. Waarom lukte anderen het wel? Was ik te kritisch? Had ik onrealistische verwachtingen? Ging ik altijd achter de verkeerde man aan? Was ik niet goed in appen? Waar al mijn vriendinnen inmiddels aan de man waren en de volgende stappen in hun leven zetten, bleef ik vragend achter. Wanneer zou mijn leven beginnen? Met wie zou ik eindigen? Ik voelde me een ontzettende Charlotte uit *Sex and the City*. *I have been dating since I was fifteen. I'm exhausted. Where is he?*

De dertiger jaren, daarin moet het gebeuren. Helemaal voor een vrouw met een kinderwens, en die had ik. Ik ben altijd dol geweest op kinderen. Mijn oma zei vroeger al: ‘Kelly heeft straks als eerste kinderen. Let maar op!’ Ik was degene die als eerste in de kinderwagen dook als er iemand met een klein kindje binnenkwam. Ik wilde het vasthouden. Er liedjes voor zingen. Soms droom ik dat ik ergens sta met een kind vastgeplakt op mijn rechterheup. Zo dichtbij dat ik het kan voelen. Het gewicht van een klein kind op je arm, leunend op je heup, dat zich tegen je aan klemt. Zich veilig voelt bij jou. Waar jij voor moet zorgen. Dat gevoel. Dat verlangen. Die oerdrang naar het moederschap. Nu is die droom daar.

Alles met Ed voelt alsof het vanzelf gaat. Vanaf het moment dat we onze eerste date hebben gehad tot nu. Nooit heb ik geweten dat liefde zich zo makkelijk zou ontvouwen. Dat het er gewoon is. Dat het niet uitmaakt wie als eerste appt. Of je een berichtje wel of niet afsluit met een vraag. Nooit heb ik hoeven twifelen aan zijn liefde voor mij, of hij me leuk vindt, aantrekkelijk, grappig. Vanaf het moment dat ik bij hem binnenliep tot de eerste keer dat ik in zijn armen lag, voelt hij als thuis. Alsof ik in mijn eigen romcom ben beland.

Nu zit ik hier op de rand van het bed met een positieve zwangerschapstest in mijn handen. De eerste keer ‘proberen’ zwanger worden. Direct raak. Dit is het moment, denk ik. Het moet zo zijn. Nu gaat het

leven beginnen. Eindelijk is het mijn beurt. Onbezonnen, verliefd, zorgeloos, met een ultiem vertrouwen in het leven dat vanaf nu zal verlopen zoals dat in ieder ander sprookje. Liefde die zich automatisch ontvouwt tot een happily ever after.

Als ik nu terugdenk aan dat moment, ben ik jaloers op de vrouw die ik toen was.

De spotter

De dertiger jaren

Ben je in de dertig en woon je in de Randstad? Gefeliciteerd, dan vliegen de zwangerschapsaankondigingen je de komende jaren om de oren. Uiteraard ook buiten de Randstad, maar daar kan deze levensfase al in de twintiger jaren beginnen, stel ik zonder verdere wetenschappelijke onderbouwing. Vriendinnen, collega's, je favoriete influencers op social media, BN'ers. Alles en iedereen die voldoet aan het heteronormatieve plaatje, zal vroeg of laat met vrolijk babynieuws komen. Dus daar kun je je maar beter op instellen.

De beste overlevingsstrategie voor iemand met een kinderwens bij wie zwanger worden niet vanzelf gaat, is om je omgeving vooraf te scannen. Tijdig spotten wie er nog met een dergelijke aankondiging kan komen. Vanuit welke hoek kun je nog een 'hit' verwachten. Want zo voelt het. Iedere keer weer. Als een klap in het gezicht. Een stomp in je maag. Door je 'spotterbril' op te zetten kun je enige vorm van bescherming aanbrengen. Zo kun je op het moment van de aankondiging met een sociaal wenselijke reactie komen. Iets in de trant van: 'Zo leuk voor jullie! Gefeliciteerd!' Je meent het. Want je hebt in stilte al tijd gehad voor je eigen verdriet. Ik pas deze tactiek toe op kantoor. Wie is er vruchtbaar? In een relatie? Heeft nog geen baby? Wil misschien nog een tweede baby? En ook binnen onze vriendengroep. Alhoewel ik hier inmiddels eerder spot naar mogelijke tweede en derde baby's. Ook Ed wijst mij regelmatig op potentiële gevaren, zodat hij mij niet hoeft op te veggen omdat de aanval van links kwam. Wanneer ik zie dat iemand tijdens het kerstdiner niet drinkt, weet ik genoeg,

neem ik een grote slok wijn, laat ik een kleine traan bij het slapengaan. Wanneer de grote aankondiging dan volgt, kan ik oprecht blij en leuk doen. Ben ik minder streng voor mezelf omdat ik met mijn verdriet niet iemand anders geluk in de weg wil zitten. Is de ander blij en opgelucht omdat ik oké ben. Hierin ben ik niet alleen, want als ik de spottertheorie voorleg aan mijn vriendinnen van het zelfbenoemd Paralympics Vruchtbaarheidsteam (iedereen bij wie zwanger worden niet zonder slag of stoot is gegaan) knikt iedereen instemmend.

Tot zover de spottertheorie offline. Online is het pas echt een waar mijnenveld.

Inmiddels heb ik op mijn favoriete platformen het algoritme verboden om mij te confronteren met content met de volgende woorden: ‘baby’, ‘zwangerschap’, ‘zwanger’, ‘vruchtbaarheid’, ‘onvruchtbaarheid’, ‘zwangerschapsaankondiging’, ‘genderreveal’, ‘*mommy to be*’, ‘*newborn*’, ‘pasgeboren’, en ga zo maar door. Maar uiteraard kan ik niet op voorhand de content blokkeren van de mensen die ik al volg. Instagram werkt als pure pr voor het traditionele gezin. Met mijn vijfenhalf à zes uur schermtijd per dag (waarvan ik mezelf vertel dat dit deels werkgerelateerd is, maar ook moet bekennen dat dit met één uur per dag omhooggegaan is sinds ik TikTok heb gedownload) ben ik een gewillig slachtoffer.

Op social media zijn vrouwen het toonbeeld van gezinsgeluk. Ik zie zorgvuldig geproduceerde foto’s van oud-klasgenoten. Zittend op een bed, met in de handen een echo, eromheen zwangerschapstesten, babysokjes, rompertjes, en zwangerschapscravings in de vorm van Ben & Jerry’s-ijs en zakken Lay’s-chips. Of semiprofessionele foto-shoots genomen door een hobbyfotograaf met 1500 volgers op Instagram en een gratis Canva-account. Ergens op de hei (waarom altijd op de hei?), waar de man trots de handen om de buik van zijn zwangere vrouw slaat, terwijl zij gekleed is in een weelderige hippiejurk met op haar hoofd een crèmekleurige hoed met een veer erin. Normaliter draagt ze nooit een hoed, laat staan veren, maar voor deze speciale gelegenheid wel. Ik zie reels met dromerige muziekjes en teksten als

'1+1=3', met op de achtergrond beelden van hun liefdesverhaal en natuurlijk de godvergeten echo.

Bij de een voel ik blijdschap voor hen vanuit mijn eigen context; gelukkig is infertiliteit hun bespaard gebleven. Ik denk het bij Max Verstappen. Die ik niet ken. En met wie ik ook verder niets heb. Bij hun zwangerschapsaankondiging dacht ik: blij dat het is gelukt. Als je al een betrokken stiefvader bent en gek bent op je neefjes en nichtjes, dan lijkt mij een eigen kindervens voor de hand liggen. Soms voel ik een enorme steek van jaloezie. Bijvoorbeeld bij Roy Donders. Ja, ik weet het. En het staat hier echt. Roy Donders. Het is niet heel woke van mij. Geef ik eerlijk toe. Waarom niet Roy Donders? Waarschijnlijk omdat ik hem niet in mijn heteronormatieve box had geplaatst. Dagenlang denk ik: *Are you fucking kidding me?* Zelfs Roy Donders. Nu kan ik ontzettend genieten van de content over zijn gezinsgeluk. Ze hebben werkelijk een beeldig kindje. Bij iedere foto zie ik zijn geluk. Kan ik er extra van genieten juist omdat ik zelf nooit in een matching panterprint *swimwear*-lijn op een glijbanenpark had willen staan. Ik kan veel leren van Roy Donders, die totaal niet de behoefte voelt om zich door de maatschappij in een hokje te laten stoppen. Weigert aan *RTL Boulevard* uitleg te geven over zijn liefdesleven of seksuele oriëntatie. Hij is wie hij is. Verliefd. Nu vader en stiefvader. Mijn reactie op zijn zwangerschapsaankondiging bevestigt vooral mijn eigen conditionering. Een romantisch plaatje zoals in films en series. Als ik denk aan hoe een volwassen leven en gezinsgeluk eruit moeten zien, denk ik toch aan het klassieke plaatje: vrouw ontmoet man, ze trouwen, krijgen kinderen, kopen hun grotemensenhuis en dan is het leven compleet. Dé grote succesformule voor een lang, gelukkig leven.

De eerste pannenkoek mislukt altijd

april 2019

Vandaag is de dag dat ik ga horen dat ik moeder word. We melden ons bij de ultraluxe verloskundigenpraktijk in de Pijp, waar je naast de reguliere zorg ook maandelijks een echo krijgt, acupunctuur, en alle toeters en bellen die er te bedenken zijn. Niets wordt vergoed. Deze zorg is exclusief te koop. Voor mijn baby niets dan het beste, dus hier wil ik zijn. De wachtkamer is behangen met babykaartjes en stiekem bekijk ik ze stuk voor stuk ter inspiratie. Wanneer we worden opgeroepen zijn we beiden gespannen, vrolijk en hoopvol. Ik trek mijn ondergoed uit en kruip op de behandeltafel. Ed houdt mijn hand vast wanneer ze met de echo naar binnen gaat. Dan staren we alle drie naar het grote projectiescherm. Ze beweegt de echo heen en weer van links naar rechts, van boven naar beneden. We zien niets meer dan een lege baarmoeder.

‘Het spijt me, maar het lijkt op een buitenbaarmoederlijke zwangerschap.’ Ik hoor wat ze zegt, maar ik heb geen idee wat het betekent. Hoe kan dat nou? Deze ochtend had ik nog een positieve zwangerschapstest. Verder ben ik kotsmisselijk. Wel heb ik nog steeds last van bloedingen en voel ik een zeurende pijn aan mijn rechterzij. Ik wil hier weg. Verdoofd kleeft ik me aan, ren de praktijk uit en barst keihard in huilen uit op straat. Ik zie mezelf nog staan in die rode Gannijurk. Die verschrikkelijke jurk die ik daarna nooit meer heb gedragen. Ed is achter mij aan gelopen en huilend val ik in zijn armen. Na vijf minuten worden we gebeld door de verloskundigenpraktijk, waar we nog steeds op de stoep staan. ‘We begrijpen dat het heel heftig nieuws

is, maar jullie moeten wel direct door naar het ziekenhuis. Ze verwachten jullie.'

We hebben ruim tweeënhalve week moeten wachten op een vroege echo. De huisarts was de eerste die mij van mijn roze wolk af trapte. 'Die bloedingen kunnen een teken zijn van een mogelijke miskraam,' zegt zij wanneer ik haar laat weten dat ik een positieve zwangerschapstest heb. Ondertussen leef ik zoals alle zwangere vrouwen: slik foliumzuur, drink geen alcohol, en ik word aangemeld bij het Zwangerenportaal. De ene dag ben ik vol goede moed. De andere dag maakt het me down en verdrietig. Ik wil niets liever dan duidelijkheid. Regelmatig plas ik nog een keer over een zwangerschapstest. Om te kijken of ik 'nog steeds' zwanger ben. Iedere keer voel ik opluchting, maar ook verwarring. 'We gaan pas verdrietig worden als er reden toe is,' probeert Ed mij gerust te stellen. 'Tot die tijd houden we hoop.' Het zijn de langste twee weken van mijn leven.

Volledig beduusd zitten we in het ziekenhuis. Alsof een man het heeft bedacht, bevinden we ons in de wachtkamer op de afdeling Verloskunde van het bevalcentrum. Met een gezicht getekend door tranen, wachten we tussen de vrouwen die daar komen om te bevallen. Vrouwen met dikke buiken en voldragen baby's. Familie die zenuwachtig door de gangen loopt. Vaders die trots hun vrouw en kind naar buiten begeleiden. Om definitief vast te stellen dat het gaat om een buitenbaarmoederlijke zwangerschap, meten ze het HCG-hormoon (het zwangerschapshormoon) in het bloed. De aanwezigheid van HCG laat zien of er een zwangerschap is. De groei van het HCG-hormoon laat zien hoe de zwangerschap zich ontwikkelt. Of het een gezonde zwangerschap is. En zo starten we ons ziekenhuisbezoek op de afdeling Bloedprikken.

Na een uur zijn de resultaten binnen en worden we een spreekkamer in geroepen door een arts. De uitslag lijkt inderdaad te bevestigen dat er een zwangerschap aanwezig is. Aangezien ze de zwangerschap niet op de echo kunnen lokaliseren en het hormoon laag is voor de duur van de zwangerschap, is de meest logische verklaring dat het gaat